
Aquest relat en forma de conte, és part d'un recull de narracions curtes destinades a representar amb respecte, imaginació i fantasia els escenaris wagnerians. Els personatges, les situacions, els ambients i els diàlegs entre els protagonistes són el resultat de combinar els arguments dels drames wagnerians i la meua pròpia inventiva.

Tots els coneixedors i seguidors de les obres del mestre Richard Wagner no se sorprendran i, –confio– sabran acceptar la descripció del Wallhala, el col.loqui entre les Walkiries, el detall de les vestimentes i dels ambients, l'aparició dels Mestres Cantaires en aquest idíl.lic escenari i també podran reconèixer l'aparició de Grane i de Pepps, de Fafner i de Beckmesser, de David i Magdalena, de Siegrune o Waltraute, personatges que apareixen a les obres de Wagner i que m'ha vingut de gust introduir-los en aquesta fantasia. Com a narradors principals d'aquesta història, apareixen Grane i Brunilda. Una visió de Wagner original i diferent, que desitjo compartir amb tots vosaltres.

Aquell matí de primavera, just quan el sol apareixia per damunt dels pics majestuosos que encerclen nostre castell del Wallhala, acompanyat per la ^Ameua estimada Brunilda, em va conduir des de l'estable al prat i passant-me la ma per la crinera em va dir:

- Grane, quin greu em sap! Ara mateix no podem sortir a fer la nostra passejada! Et deixo aquí perquè pasturis tranquil! Waltraute ens ha convocat a totes perquè ens ha de dir una cosa molt important! De seguida que pugui, vindré i farem una bona cavalcada!

Poc després totes les Walkiries, sortien del castell i formaven una rotllana assegudes sobre la catifa verda a recer del gran roure, Waltraute al mig de totes, demanava silenci, i va començar:

- Estimades Germanes, us haig de dir una novetat! Els pares han convidat uns mestres de música molt respectables; són coneguts arreu del món com els Mestres Cantaires i han acceptat l'invitació per venir a veure'ns. Cal que totes ens esforcem al màxim per honorar-los i rebre'ls de la millor manera. Venen de Nuremberg, del llunyà país de la Germania i restaran uns dies amb nosaltres. Són mestres en diferents oficis però són molt savis en el coneixement de la música i en el

maneig dels instruments. Els hem de rebre amb tots els honors i agrair-los la seva visita obsequiant-los d'alguna manera.

- Jo els podria fer un pastís de gerds, perquè com sabeu, tinc una veu horrorosa i el que m'agrada més són les cuinetes—va interrompre Schwertleite portant-se els dits a la boca fent un gest de satisfacció.

- Potser trobaré el mestre dels meus somnis!- va afegir tímidament Ortlinde implorant al cel, mentre envermellia.

- Deixa de fer volar coloms!, Ortlinde i esforçat a cantar com els àngels, que tu pots – va replicar Rosseweise, mentre acariciava Pepps, assegut als seus peus. Ells ho sabran apreciar!

- I jo.... els obsequiaré amb un ram de farigola, fonoll, menta i escardots ben gran! afegí Rosseweise, mentre feia moixaines a les plumes de Pappo que s'havia instal·lat a la seva espatlla.

- Us podré ajudar?, va cridar Brunhilde, que allunyada una mica del grup, havia escoltat la conversa, a lloms de Grane,

- Brunilda, ja faràs molt bé, si no ens enredes! –va respondre Helmwig, la més inconformista de les germanes, que sempre es mostrava crítica amb la seva germana petita i també ho gosava fer amb Waltraute. Es va posar dreta i amb entusiasme, va proposar:

- Noies, no seria millor convidar als mestres a fer una cerca per descobrir la cova de Fafner i poder-lo aniquilar?

- Oh, sí! M'encanta la idea! -va interrompre amb entusiasme Brunilda, que sempre s'apuntava a activitats de risc i aventura... us podré acompanyar?

- Us heu begut l'enteniment, germanes? Aquesta proposta no crec que sigui per a ells! Es quedarien esgarrifats només que els hi plantegessiu aquest pla! Ells són mestres de cant i de poesia i d'oficis pacífics...-va corregir Waltraute.

- Però potser hi haurà algun Mestre que aquest pla també pugui agradar-li! - va afegir Helmwig.

- Bé, d'acord! Quan siguin aquí els podem oferir aquesta sortida, i si algú s'apunta, vosaltres dues, Helmwig i Brunilda els fareu de guies! - va dir Waltraute, i a continuació afegí:

- Com són Mestres Cantaires ens hauríem de preparar per fer-los una bona rebuda. Què us semblaria rebre'ls amb la cançó de la Cavalcada?

- Bona idea! - va dir Gerhilde que junt amb Waltraute eren les encarregades de fer-les classes de música i ens ensenyaven a tocar l'arpa i el llaut. Serà un bon regal perquè hi participarem totes! Ja fa temps que l'assajem i segur que els agradarà!

- Au doncs, a treballar que encara ens queda molta feina per fer! Tot ha

d'estar en ordre per l'arriba dels respectats convidats!

I dient això, el grup es dispersà i van entrar al castell per seguir cadascuna amb les seves obligacions.

El castell del Wallhala, com a residència dels déus, era una estructura de cinc pisos imponent. Amb el pont llevadís que li donava accés i les quatre esveltes torres al seu voltant, era una construcció amb més de 200 habitacions, distribuïdes al llarg de quatre plantes habitables. La planta principal presidida per la gran escalinata, l'ocupaven el gran saló del tron, la biblioteca, la sala de música, la sala de jocs, el menjador, el rebost i la cuina. En el segon pis, el passadís amb cambres a banda i banda, s'hi situaven els dormitoris dels pares i dels convidats, a la tercera i quarta planta estaven els nostres dormitoris amb els vestidors, els escriptoris i l'escola on en diferents aules rebem lliçons d'aritmètica, història, dibuix, música, geografia i oficis. A dalt de tot hi havia les habitacions de les mainaderes, cuiners i cuineres, mossos, criats i criades que ens ajuden a educar-nos i a mantenir en ordre la llar.

Arribat el gran dia, esperàvem als il·lustres convidats sobre el pont llevadís de l'entrada. El castell mostrava un aspecte grandios, envoltat per les muntanyes, rodejat de boscos i amb el riu serpejant tota la vall. Hugin i Munin, seguint les instruccions de Wotan sobrevolaven els nostres caps, anunciant l'arribada del esperats hostes. Poc abans, el pare, amb cota blava i capa granat amb el bàcul a la mà, havia dirigit els servents en el Gran Saló i disposat els trons que havien d'ocupar els tretze Mestres. La mare no parava: de la cuina al saló, del rebedor a les cambres dels convidats controlant tots els detalls i repassant que tot estigués a punt. S'havia vestit amb el seu millor vestit que li havia fet Siegrune sota la supervisió de Magdalena: una túnica blanca fins els peus, prisada, ajustada al pit amb una llaçada i una capa malva subjecte a les espatlles amb dos medallons daurats i els cabells recollits amb una diadema d'àngates.

Nosaltres, les Walkiries els esperàvem formades a banda i banda del pont. Varem escoltar que la comitiva s'apropava. I al cap de poc, el seguici va fer la seva aparició en escena. Davant dels pares es va presentar el mestre Veit Pogner, que amb una lleu inclinació s'aturà davant la mare i essent orfebre va oferir-li un bonic fermall, rebent tot seguit la salutació afectuosa de Wotan. A continuació desfilaren la resta de Mestres. El mestre pelleter Kunz Vogelgesang, va oferir-li al pare una capa de pell d'ós; darrera seu van desfilars el mestre Konrad Nachtigal i el mestre Fritz Korthner, que com a bons flequers presentaren unes grans safates plenes de pans de totes mides; Hans Foltz, cirurgià barber, portava suspeses del coll amb una cadena unes tises i una navalla, Hermann Ortel, va regalar a Ortlinde una caixa de perfumats sabons; Niklaus Vogel, calderer, va oferir dues marmites de zinc, que Ulrich Eisslinger, mestre botifarrer, havia omplert de variades viandes elaborades per ell mateix; Hans Sachs, mestre sabater i poeta va ofrenar un parell de botins de seda i una corona de llaurer a Gerhilde; Balthasar Zorn, amb prou feines podia traginar dos grans tupins de coure, mentre que Sixtus Beckmesser, funcionari d'uns seixanta anys, es plantà davant Waltraute i amb el seu llaüt entonà amb una estrident veu de tenor: *"el jorn veig com traspunta, qui tan grat em deu ser, per ço mon cor sent una força que el jove no té"*..., la qual cosa va fer riure tothom; i tancava la desfilada els mestres Agustí Moser, sastre i Hans Schwartz, calceter, que feien ofrena d'una gran cistella de costura amb varietat de fils,

botons, passamaneria, troques de llana multicolors i dos parells de coturns, que van fer la felicitat de Siegrune.

Tot seguit vàrem passar al Saló del Tron i ben arrengrades i sota la direcció de Waltraute, davant dels Mestres, vàrem entonar amb emoció la Cavalcada, tot agraint la seva visita i desitjant-los una felïç estada a casa nostra.

(Continuarà)

